

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Singuli Galliæ Reges non à parentibus, sed à Deo, regnum obtinent, ex
Concilio Parisiensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Carolo imperium. Novi nominis dignitas Carolo accessit. & auctoritas in Romanos; sed nulla in Francos. Imperij & regni Francie distinctio.

IX. Diviso Francorum decreta à Carolo. Dein à Ludovico. & à tribus ejus filiis.

X. Tres regni Francorum Reges aequo jure. Pares dicti. Explicata epistola Ludovici II. ad Basiliam. Imperatoris titulus non est divisus. Quare petenda non est imperatoria potestas ex hoc capite.

I. COLLATIONE duarum potestatum egregie conficitur regiam equè à Deo institutam fuisse ac spiritualem, & solidam humanarum rerum administrationem illi demandatam. Neque est quòd aliquis ea opinione se implicet, quæ animos quamplurimorum invasit, nempe principatum politicum seu auctoritatem regiam à Deo per insitam naturæ legem mansisse quidem, sed ita ut populo & universitati concederetur primum, & eorum deinde suffragiis in Reges conferretur, qui plenum imperij sui beneficium non Deo tantum sed populis accepto ferre debeant. Quæ sententia libertatem Regum aliquo pacto imminuit, dignitatem violat, factionibus vires subministrat, imò & in ipsas scripturas sacras peccare videtur, quæ Deo imperium uniuscujusque Principis adscribunt. Sanè dubitandum non est quin Regum persona vel suffragiis populorum specialiter eligatur, vel generaliter translato regnandi jure hereditario in aliquam generosam stirpem, natalium sorte in regium culmen assurgat. Sed præterquam quòd & motum animis eligentium Deus inspirat, quò in illa suffragiorum sortitione unum alteri præferant; certum & constantissimum esse debet apud pios & devotos Regum cultores, unicuique Regum potestatem regiam immediate à divino numine conferri.

II. Non me latet vulgatum illud ex Vlpiano & Iustiniano peritum, scilicet Populum Romanum in seipsum omne jus & imperium Augusto lege regia dedisse. Quod ita accipiendum est, ut summam imperij, quæ penes populum erat, populus Augusto cederet: quia pacis intererat, fessà bellis civilibus Republicà, imperium uni deferri, ut unum corpus, unius spiritu regeretur. Cessit ergo populus juri suo, quod in Augustum transcripsit. Sed si verum amamus, & Pauli Apostoli potius quam Iureconsultorum aut Philosophorum verbis sinceram opinionem explicare malimus, pactionem illam Deus ratam habuit, jus vitæ & necis & liberam Reipublicæ administrationem Augusto commisit. Qui Augusto imperium dedit, inquit Augustinus, ipse & Neroni: qui Vespasianis vel patri vel filio sua-

vissimis Imperatoribus, ipse & Demitiano crudelissimo. Eleganter itaque Tertullianus: Inde est Imperator, unde & homo, antequam Imperator; inde potestas illi, unde & spiritus. Nolo ire per omnia veterum scripta, ut rem apud illos certissimam probationibus inde hausitis evincam adversus eas opiniones quæ in Aristotelis officina conflata, magno studio etiam à Christianis arreptæ sunt ut maximum discrimen ex eo capite constitueretur inter potestatem ecclesiasticam & regiam; cum illa ab ipso Christo per munus ordinationis conferatur Episcopis, qui antea suffragiis Cleri & populi sunt electi, hæc autem à populis per suffragia in Principem electum transcribi dicatur. Par enim utrique ex hoc capite reverentia debetur; etsi spiritualis in se dignitate præcellat, & ejus origo conceptis verbis in Evangelio à Christo sancita sit: quia perinde in Reges singulos ac in Episcopos hæc auctoritas à Deo immediatè derivatur.

III. Ab hac sententia discedere Galli nostri grande nefas & piaculum esse putabunt, si venerationem debitam ex ejus professione apud populos Principibus conciliari perpendant, eamque apud majores nostros ex scripturis sacris hausitam constantissimè retentam fuisse. Vnde Patres Concilij Parisiensis Ludovicum Imperatorem officij sui graviter admonent, & juris sui cuique reddendi perpetuam voluntatem ab eo exigunt, quòd Imperium suum Deo ipsi non autem decessoribus deberet: Nemo Regum à progenitoribus regnum sibi administrari, sed à Deo veraciter atque humiliter credere debet dari, qui dicit: Meum est consilium & equitas, mea est prudentia, mea est fortitudo: per me Reges regnant, & legum conditores justa decernunt; per me Principes imperant, & potentes justitiam decernunt. Quod autem non ab hominibus, sed à Deo, regnum terrenum tribuitur, Daniel propheta testatur. Tum adductis Danielis & Ieremix testimoniis, addunt: Hi vero qui à progenitoribus sibi succedere regnum terrenum, & non potius à Deo dari putant, illis aptantur quos Dominus per Prophetam improbat, dicens: Ipsi regnaverunt, & non ex me Principes extiterunt, & non cognovi. Ignorare quippe Dei, proculdubio reprobare est. Quapropter quisquis ceteris mortalibus temporaliter imperat, non ab hominibus sed à Deo sibi commissum regnum credat. Multi namque munere divino, multi etiam Dei permisso regnant.

IV. Regni autem Galliarum amplissimi & florentissimi libertatem quisquis prolatis Iuris interpretum testimoniis hodie probare contendit, (quo in genere se cujusdam è nostris olim exercuit industria) non abest à

Tertullian. Apol. c. 30. Vide Irenæum l. 5. advers. hæret. c. 20. Epiph. hæret. 40. Iddor. Pelus. l. 2. ep. 206. Chryl. homil. 23. in ep. ad Rom. Aristot. l. 1. Politic.

Victoria in Releché de Porell. Civili n. 8. Dico Reges etiam à jure divino & naturali habere potestatem, & non ab ipsa Republica, aut propter ab hominibus. Duvallet de suprem. Rom. Pont. p. 1. q. 1.

Concil. Paris. an. 829. l. 2. c. 5.

Joannes Ferraut de privileg. Regni Francie, Privileg. l.

Rom. 11. Sap. 6. Dicitur à Demitiano scripta volu, & verum ab aliofina.

L. 1. ff. de Constit. Princ. Vnde Polybium l. 6.

August. l. 1. de Civit. Dei c. 21.